

Arrest

nr. 79 727 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Aalst, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van Aalst van 2 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van bestuurssecretaris H. VAN DE PERRE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2008 dient verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 15 juni 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 juli 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 21 augustus 2009 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart) als descendent in functie van haar moeder, mevrouw E.B.A.(...), een Belgische onderdaan.

Verzoekster wordt verzocht om binnen de drie maanden, uiterlijk op 3 augustus 2011, de volgende documenten over te leggen: *“attest van onvermogen in het land van herkomst (bewijs dat geen onroerende of roerende goederen in het land van oorsprong + geen andere kinderen in land van herkomst); bewijzen van stortingen in het verleden; bewijs niet ten laste van het OCMW de vreemdeling of Belg; kinderen van Belg (bewijs toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen + ziekteverzekering)”*.

Op 2 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Aalst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 28/04/2011 door B. A.(...) geboren te (...) op (...) van Marokko nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt : attest van onvermogen in land van herkomst (bewijs geen onroerende of roerende goederen in land van oorsprong), bewijs van stortingen in het verleden, bewijs niet ten laste van het OCMW van de vreemdeling en Belg.“

2. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

“2.1. Eerste middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij beschikt over alle benodigde documenten en haar situatie meer dan voldoende aantoonde, en toch arbitrair werd beslist haar aanvraag te moeten weigeren en haar een beslissing tot weigering van verblijf te moeten afleveren.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij deed op 28/04/2011 een verklaring tot inschrijving op basis van gezinshereniging met haar moeder die over de Belgische nationaliteit beschikt.

Op datum van 02/08/2011 werd haar een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd. Als reden van de weigering werd aangehaald:

"Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: attest van onvermogen in land van

herkomst (bewijs geen onroerende of roerende goederen in land van oorsprong), bewijs van stortingen in het verleden, bewijs niet ten laste van het OCMW de vreemdeling en de Belg."

Uit de bijgevoegde stukken blijkt echter dat verzoekende partij over alle documenten beschikt en bijgevolg perfect voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging. Men kan zich dan ook de vraag stellen in hoeverre er nog sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Aangezien het in casu duidelijk is dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden en de ontbrekende stukken op eerste verzoek kon voorleggen, was het allesbehalve redelijk van de Burgemeester van de stad Aalst of diens gemachtigde om onmiddellijk over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoekende partij.

Minstens had men verzoekende partij eerst kunnen inlichten omtrent de ontbrekende documenten waarbij haar een bijkomende termijn van 1 maand zou kunnen gegeven worden om de gevraagde documenten over te maken. In de praktijk gebeurt dit overigens zeer regelmatig.

In dat geval was het voor verzoekende partij duidelijk geweest welke documenten zij nog diende aan te brengen, waarna zij deze - zoals blijkt in casu - quasi onmiddellijk kon aanleveren, zonder dat daarom een dergelijke ingrijpende beslissing diende te worden genomen.

Verzoekende partij deed immers onmiddellijk het nodige om de ontbrekende documenten te verzamelen en bood zich vervolgens opnieuw aan bij de bevoegde dienst van de gemeente Aalst.

Zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken, beschikt zij over de bewijzen dat haar moeder niet ten laste van het OCMW valt, doch beschikt over een inkomen dat samengesteld is als volgt:

364,92 euro van FOD Sociale zekerheid;

934,65 euro van de Rijksdienst voor Pensioenen;

130,- euro van de MOB Sociale Zorgkas Oost- Vlaanderen.

Verder legt verzoekende partij een betalingsbewijs van overschrijving voor via Money International, alsook een attest van Marokko waaruit blijkt dat zij over geen inkomsten of goederen beschikt in Marokko.

Bijgevolg is het duidelijk dat verzoekende partij over alle nodige documenten beschikt, waardoor haar aanvraag kan worden vervolledigd en overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken voor onderzoek. Doch de bevoegde dienst van de gemeente Aalst wou de documenten van verzoekende partij niet meer aanvaarden.

Het lijkt er in casu sterk op dat de bevoegde dienst van de gemeente Aalst er de voorkeur aan geeft verzoekende partij in het ongewisse te laten omtrent de ontbrekende documenten en haar na afloop van de drie maanden onmiddellijk een weigeringsbeslissing af te leveren, eerder dan het dossier actief te behandelen en op

te volgen. Zij lijken er zich zo iets te snel wensen vanaf te maken. Met een redelijke houding had deze hele beroepsprocedure immers makkelijk kunnen worden vermeden.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke beslissing immers manifest onredelijk en volledig buiten verhouding te zijn. Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partij enigszins in redelijkheid zouden zijn behandeld, dan zou nooit tot de weigeringsbeslissing zijn besloten. Integendeel, dan zou men de bijkomende documenten van verzoekende partij hebben aanvaard op het ogenblik dat zij zich aanbood bij de bevoegde dienst van de gemeente en had men het dossier alsnog kunnen overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te kunnen indienen in België. Tóch meent de Burgemeester van de stad Aalst de aanvraag van verzoekende partij onmiddellijk te moeten weigeren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven.

Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Burgemeester van de stad Aalst of diens gemachtigde niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond."

2.2. Er werd namens de verwerende partij geen nota ingediend.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. In tegenstelling tot wat wordt vermeld in de bestreden beslissing en wat verzoeksters raadsman poneert in het verzoekschrift, blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als descendent, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit de samenlezing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet volgt dat deze bepaling ook van toepassing is op bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg.

Naar aanleiding van de aanvraag van verzoekster op 4 mei 2011 tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd aan verzoekster uitdrukkelijk meegedeeld dat zij ten laatste op 3 augustus 2011 de volgende documenten diende voor te leggen: *“attest van onvermogen in het land van herkomst (bewijs dat geen onroerende of roerende goederen in het land van oorsprong + geen andere kinderen in land van herkomst); bewijzen van stortingen in het verleden; bewijs niet ten laste van het OCMW de vreemdeling of Belg; kinderen van Belg (bewijs toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen + ziekteverzekering)”*.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Overeenkomstig deze bepaling kan het gemeentebestuur slechts een aanvraag tot afgifte van een F-kaart kan weigeren door middel van een bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat *“indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft (...)”*.

Zoals hiervoor reeds werd gesteld, werd aan verzoekster uitdrukkelijk meegedeeld dat zij ten laatste op 3 augustus 2011 de gevraagde documenten moest voorleggen. Dit impliceerde dus dat zij tot en met die datum kon overgaan tot het bijbrengen van de noodzakelijke documenten, ook wanneer zij reeds eerder een aantal documenten zou hebben voorgelegd. Evenwel werd de bestreden beslissing reeds genomen op 2 augustus 2011 en dus vooraleer de termijn, die liep tot en met 3 augustus 2011, afliep. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.

μ

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Aalst van 2 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS